

Svorledes man end vilde redigere det, og selv om det ærede Medlem redigerede det, er jeg aldeles overbevist om, at ved Bestemmelser som disse kunde der altid, navnlig naar man særlig sætter sig det som Opgave, rettes en sproglig Kritik som den, der nu er bleven rettet mod Folketingets Affattelse. — Men Hovedsagen er den, som jeg har fremhævet, at Tinget maa være ganske overordentlig varsomt med nu at gøre Forandringer i det foreliggende Forslag, af det Hensyn, at det fremfør alt gælder om at faa noget ud af Sagen og faa Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse til at tiltræde Forslaget. Som Følge af dette var jeg ikke glad, da det blev meddelt mig, at man fra Folketingets Side agtede at gøre visse Forandringer i Udkastet, saaledes som det var forelagt, og at man i Udvalget tænkte paa det. Det var jo givet, at jeg havde Kjøbenhavns Kommunalbestyrelses Samtykke til Forslaget i dets oprindelige Skikkelse, men derimod ikke i den forandrede Skikkelse. Nu skulde der altsaa forhandles paa ny, og det er jo ikke Forhandlinger, der ere ganske lette at føre til Ende. Selvfølgelig har der, inden Udvalget i Folketinget endelig afgav sin Betænkning og foreslog disse Forandringer, været ført den Slags Forhandlinger, som overhovedet paa dette Tidspunkt kunde føres, nemlig Forhandlinger mellem enkelte Mænd, som kunde antages at vide noget om Kjøbenhavns Kommunalbestyrelses Stemning til de foreslaaede Forandringer, og det er paa Grundlag deraf, at jeg tør udtale, at der er den Sandsynlighed, man kan have for, at Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse vil tiltræde Forslaget, saaledes som det nu foreligger. Men ved en hvilken som helst Forandring bliver Sandsynlighedsgrundlaget forrykket; ved hvilken som helst Realitetsforandring bliver det ikke alene tvivlsomt, om Kommunalbestyrelsen vil tiltræde det, men det bliver snarere meget sandsynligt, at den ikke vil tiltræde det. Dette gælder navnlig, hvis man tænker paa at lægge paa det Terrain, som skal være kommunalt, en Servitut, selv om denne maatte være af en mild Bestaaffenhed, saaledes som det ærede Medlem antydede, der har bragt dette Spørgsmaal frem. Det har i øvrigt ogsaa været forelagt det andet Ting af et Mindretal i Udvalget og er blevet forkastet af det andet Ting, ganske sikkert ogsaa med dette for Øje, at derved udsættes hele Sagen for at strande. Jeg maa derfor indstændig fraraade det høje Ting her at bringe en ny Realitetsforandring ind i Sagen, idet det derved sætter det hele paa Spil. — Det samme gælder om en anden Realitetsforandring med Hensyn til den

Maade, hvorpaa man nu fra alle Sider har ment at komme til Løsningen af et meget vanskeligt Punkt, nemlig ved at sætte en bestemt Kjøbesum, 10,000 Kr. pr. Td. Land. Baa de, som nærmest maa se paa Sagen fra et kommunalt Standpunkt, og de, der nærmest have set paa den fra Statens Standpunkt, have ment at kunne berolige sig derved, og derfor uden Hensyn til, om det er heldige eller uheldige Bestemmelser, ment at burde lade dem blive staaende, hvis man overhovedet mener at ville forme sin Beslutning saaledes, at der kunde være Sandsynlighed for, at den anden Part tiltræder den. Uden denne Sandsynlighed vil det hele, som vi gøre, være øresløst. Have vi ikke den Sandsynlighed for, at Kommunalbestyrelsen tiltræder Forslaget, saa bliver det et dødt Ord og bringer os ikke det Skridt videre, vi skulle komme med Hensyn til de mange Ting, som vente paa dette.

Det. Hansen: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?

Formanden: For en kort Bemærkning har det ærede Medlem Ordet.

Det. Hansen: Det gør mig ondt, at jeg endnu en Gang har maattet bede om Ordet. Jeg maa dog efter den Udtalelse, jeg hørte fra den ærede Minister, præcisere, at Sagen staar saaledes for os efter hans Mening, at den Kontrakt, som er forelagt for os, have vi at tage, som den er, den maa vi ikke gøre Forandring i. Gøre vi Forandring deri, risikere vi, at den frygtelige Kommunalbestyrelse viser os Døren og ikke vil indlade sig med os. Nu har man endda i Folketinget efter den ærede Ministers Fremstilling dog nogenlunde forbisset sig om, at Kommunalbestyrelsen allernaadigt vil gaa ind paa de Forandringer, der er Tale om. Kommer nu Landstinget og vil have et Ord med at sige, saa bliver det til intet med Kontrakten. Naar Landstinget vil finde sig i den Maade at behandle en saa vigtig Sag paa, at naar den kommer til Landstinget, kommer Ministeren og siger: Nør ikke ved Tingene, hverken dens Formaltitet eller Realitet, tag den, som den er, ellers bliver det hele ikke til noget. Jeg kan tænke mig, at undertiden en Fuldmægtig handler paa den Maade og afflutter en saadan Traktat, som den egentlige Mandatararius ikke maa være ved, men jeg ser ikke, at det er Tilfældet her. Fælledeerne løbe ikke deres Vej, fordi vi i Nar ikke blive enige med Ministeren, og man maa paa den anden Side i Virkeligheden ikke have den Tro paa, at